

UITTREDEN NAAR GOD

*Bij iedere stap
die je naar een ander
zet
kom je dichterbij je-
zelf*

Aanwezige

U bent de Zijnde
God - alleen maar zijn.
Niet zijn om iets anders,
om eer of macht of belang.

Het zijn is U,
U bent het zijn,
Eeuwige Persoonlijkheid,
Aanwezige in alwat is.

In deze allerdiepste
eenvoud en enkelvoudigheid,
God, heb ik U zo lief
en wil ik enkel zijn in U.

Daarom wil ik zijn
waar mensen zijn,
zo klein en groot,
zo heel en al als zij zijn.

Daar is uw zijn,
daar bent U, Levende
Aanwezige, Lievende
en Alomtegenwoordige.

Uit dit 'zijn' komt
alle goedheid voort:
U, Goedheid, waardoor Bruno
U noemde 'Bonitas'.

Uw wezen stroomt uit
in de schepping en klopt
van eeuwig leven
in mensenharten.

O God, laat mij alleen
maar 'zijn' zoals
het 'Zijn' van U
dat alleen maar 'is'.

Kluizenaars

Het uitzonderlijke
in het kartuizerleven is,
dat deze monniken eigenlijk
kluizenaars zijn.

Ook al leven zij
in gemeenschap:
God is de Enige
waarmee en waarvoor zij leven.

God is ook het enige (doel)
van hun bestaan.
Zij willen niets en
niemand wórdén.

Zij willen alleen
zijn, in liefde
voor God alleen,
helemaal alleen.

Zij moeten het niet hebben
van medebroeders,
van levensdoelen,
van wat hen omgeeft.

Toch staat alles en
ieder hen ten dienste.
En God geeft zichzelf
om van te leven.

Dan gebeurt het dat
alles terugkomt wat
was prijsgegeven
als Gods-aanwezigheid.

Lichtzijde

Je mag God
je natuur
je afstamming
wel danken
als je ogen
je geest
en je hart
aangetrokken
worden door
het licht.

Dan is je
verleden
geen ballast
maar bagage.
Dan bestaat er
geen onweer
slecht weer.
Dan zijn er
geen lelijke en
slechte mensen.

Dan is de nacht
even licht
als de dag
vol van wat
geweten
gevoeld
ervaren is
ook al kun je
de vormen
niet onderscheiden.

Je mag God
prijzen
als je van nature
en onbewust
geneigd bent
te glimlachen
te neurieën
te spelen
want dan is
God dichtbij.

Grauwe monniken

Zij schoren de schapen
en hulden zich in
de grauwwitte wol.

Zo waren zij bestand
tegen kou en regen.
Hun pij was hun overall.

Zij kleedden zich licht
omdat zij leefden van
en naar het licht.

Geen somberheid van
zwarte gewaden, geen
aardedonker in hun ziel,

want stilte vraagt niet
om donker maar richt zich
op naar het licht.

Lichtverschijningen waren
zij in het landschap,
fakkels in de nacht.

Witte monniken

Witte monialen en witte monniken zijn het licht van de wereld.

Lichtdragers zijn zij zonen en dochters van het Licht.

Wonend in kartuizen stralen zij licht uit omdat zij leven in het licht.

Mystiek is niet zwart maar wit, niet zwaar maar licht.

Daarom gaan zij als kartuizers en kartuizerinnen gekleed in. het wit

gebroken wit dat lichtgeel oplicht in de zon.

Geen duister vol luister

Stilte valt niet samen
met donkerte.

Inkeer houdt geen
afkeer in.

Naar binnen zien
met geestelijke ogen
is niet de ogen sluiten
naar buiten.

Stilte nodigt juist uit
tot licht

het is de dingen aan het
licht laten treden

en dan alwat is ontvangen
met open hart.

Zo verschijnt dan God
in het licht.

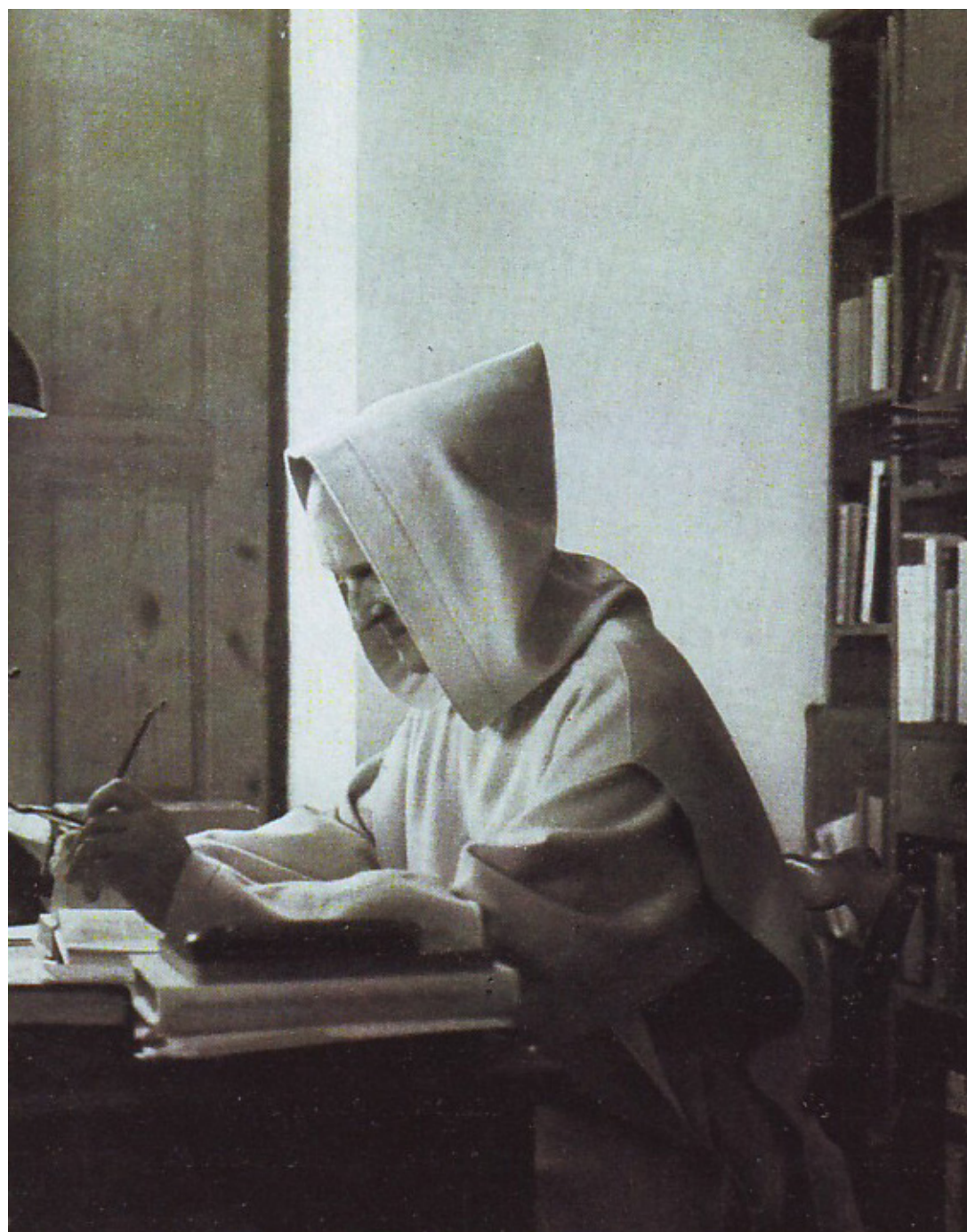
En als we dan de handen
voor de ogen doen

en onze ogen sluiten
in beschouwing

is dat omdat we zoveel
licht van God

in ons lichaam en onze ziel
niet kunnen verdragen.

Biddend vertoeven we dan in
het stille licht van God.

Lichtverschijning

Een klooster mag heten
een tempel van licht

waaruit het licht schijnt
van hoop en verwachting

de dienst die monniken
aan de wereld kunnen bieden

is niet: haar erop wijzen
hoe duister zij is

maar het licht aanwijzen
dat er in haar is

vanuit eigen lichtwaarneming
het licht laten zien

aan de wereld die in verblinding
het eigen licht niet meer ziet

het licht openbaren dat
oplicht in haar binnenste.

Het zou een weldaad zijn
wanneer monniken en monialen

zich zouden oefenen in het
'schouwen' van het licht

dat in de wereld is gekomen
en niet tezeer zouden letten

op de duisternis die het
licht niet heeft aanvaard

verkondigers zijn van het
licht is de belangrijkste

sociaal-religieuze taak
van beschouwende orden

de wereld op vleugels
van hoop en verlangen

laten opstijgen tot voor
de eeuwig Lichtende.

Paradox

Zij die van nature het meest begiftigd zijn met een rijk gevoelsleven, kunnen God het diepst naderen.

Met het hart.

Hart betekent het hele begeren van de liefde - dat is de belangeloze onvoorwaardelijke overgave aan 't welzijn van een ander - dat is de allesomvattende zijns-gerichtheid die het hele levensgebied van erotiek en seksualiteit omvat - dat is de Minne die Hoog-lief heeft.

En dus tot de wezenlijke beleving kunnen komen in het liefhebben in een relatie.

Zij zijn de van nature 'geroepen' tot het liefdeleven met God: het religieuze leven.

Hoe paradoxaal is het dan, dat in het katholieke geloof diegenen uitverkoren (lijken te) zijn, die af (kunnen) zien van grote lichamelijk / geestelijke liefdebeleving.

Deze paradox werkt het tegendeel uit in de groei en wording van religieus leven. De meest vitale bron van menselijk en goddelijk leven wordt gedempt.

Om voorts in kosmische en mystieke zin in verbinding te kunnen komen, heb je juist de gaven van de geest én de gaven van het hart nodig.

Levensboodschap

De boodschap van monniken
aan de wereld ligt onuitgesproken
verborgen in hun dagelijks leven van
duurzaamheid, regelmaat en volharding.

Dit zijn de bouwstenen van het leven,
de grondslagen van het gebed.
Dit is de makkelijkste weg
om het moeilijkste te kunnen bereiken.

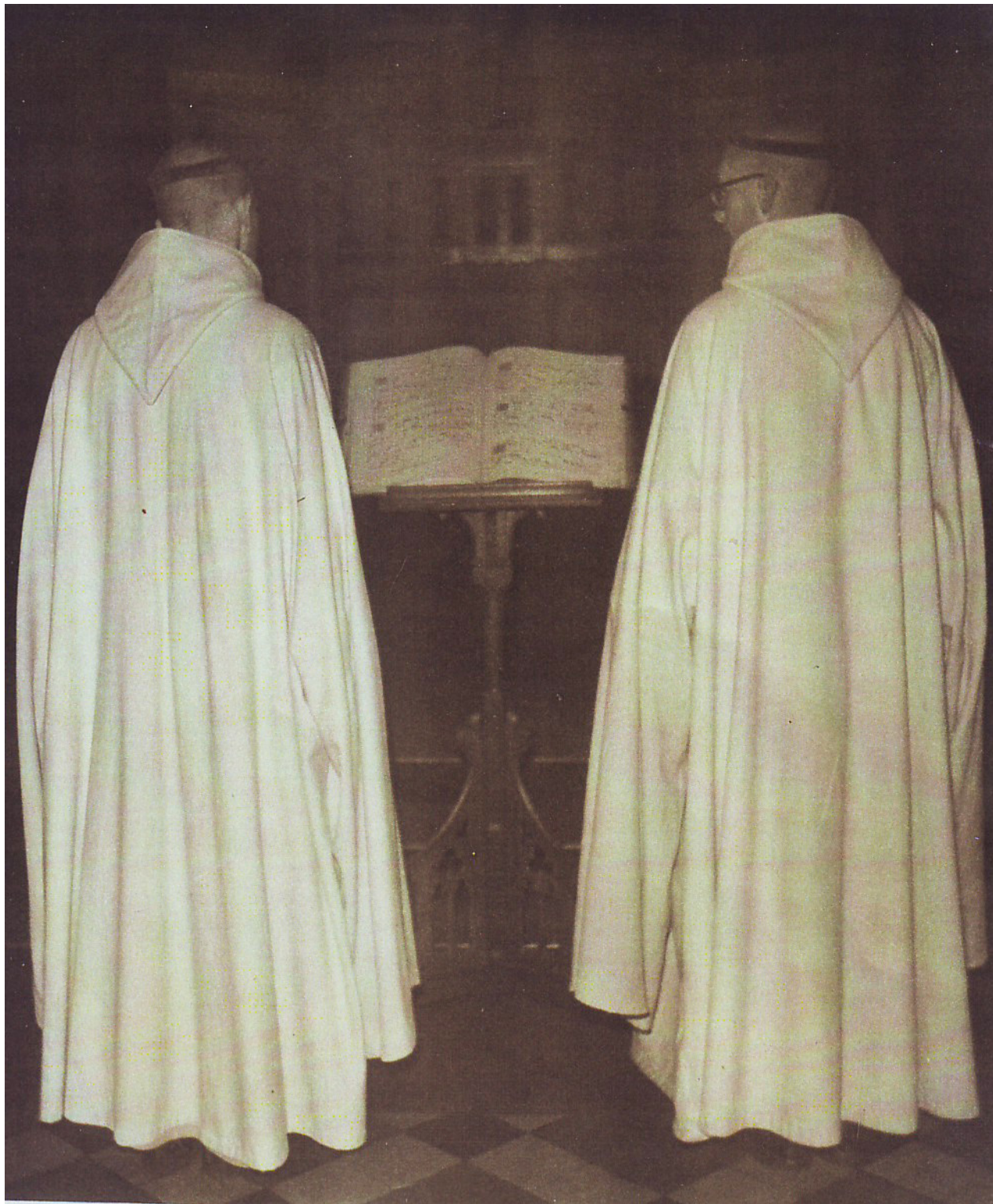
Af en toe je eens bezinnen en
bidden leidt niet tot opbouw en
ontwikkeling van je geestelijk leven
of de uitgroei van je gebedsleven.

Om werkelijk met God te leven en
in God te zijn, is het niet voldoende
je een geliefde of verliefde van God
te voelen maar ook die liefde te leven.

Dit vraagt: continuïteit, levensritme.
Vooral ook: harding, volharding in het
positief verwerken van kleine harde stukjes
leven om tegen de grote bestand te zijn.

Het harde bed van een monnik is de
noodzakelijke overgang naar de harde bidstoel.
Het tegen wind in leren fietsen van een kind
is nodig om staande te blijven als het stormt.

Monniken zijn ongewild de meesters van de
levenskunst, leermeesters van het gebed.
Zo worden zij man van gebed, man van God en
kan God bij hen terecht ... ieder uur van de dag.

*Schouder aan schouder
om het gewicht van de
psalmen te torsen*

*Stem bij stem
om meerstemmig
samen één te zijn*

De lach

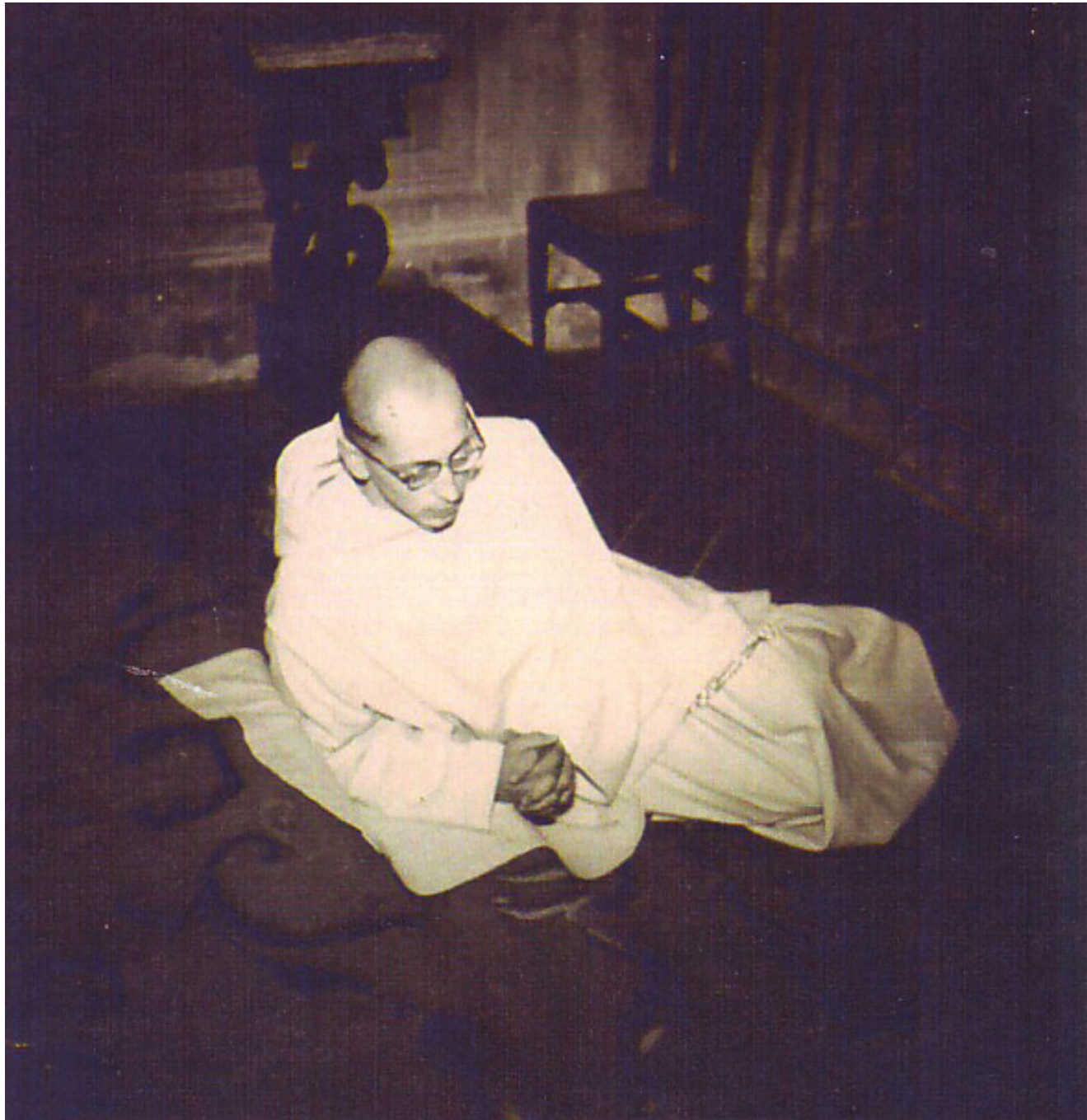
De bezoeker zei:
Vader Abt, ik vind
dat er zo weinig
monniken in het koor
staan die vreugde
uitstralen - de meesten
kijken zo ernstig en
lijken zo ongelukkig.

De Abt gaf ten antwoord:
jongeman, dat lijkt maar zo.
Weet je, innerlijke vrede
hoeft niet altijd uiterlijk
zichtbaar te zijn -
als je blij bent,
hoef je nog niet te lachen.
Er is ook stille vreugde.

Natuurlijk is het
niet iedere dag feest.
Evenals elders en overal
hebben ook monniken
te kampen met ouderworden
en lichamelijke achteruitgang.
En natuurlijk hebben ook zij
niet iedere dag de beste zin.

Maar mensen buiten het klooster
lachen toch ook niet steeds
onder hun werk, ofschoon
zij ervan genieten.
En mensen op straat lachen
ook niet zomaar tegen iedereen.
Monniken hoeven toch ook niet
steeds tegen God te lachen?

Weet je wat: blijf hier
eens een langere tijd,
bid, wees stil, houd stand
en kijk dan eens opnieuw
naar je medebroeders
naast en tegenover je.
En kijk dan met je hart
en lach tegen hen.

Corona

Zoals men Kartuizers kan kennen aan de verbindingsbanden van weerszijden van hun witte pij, zo waren zij vroeger te kennen aan de corona om hun hoofd.

Dat smalle kransje haar, de corona, laag boven hun oren, was het laatst overgebleven restje haar na de tonsuur, de kruinschering, ten teken van het afleggen van alle ijdelheid.

Toen men dat in de moderne tijd op zijn beurt ijdel ging vinden, werd ook dat randje weggeschoren en restte er alleen een kaal hoofd dat telkens werd gladgeschoren.

En nu zien de Kartuizers er -helaas- hetzelfde uit als jonge neo-nazi's, als skinheads en als hell's angels. O, laat de corona weer staan, als teken dat je naar heiligheid wilt streven!